Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 26. 23 Juni. | Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. | 15 årg. 1898.

Gån för den skull ut!

Matt. 28: 16—20.

Vår frälsare stod vid slutet af sitt verk på jorden. Han hade nedlagt evangeliets frälsande ord i lärjungarnas hjärtan, han hade i kärlek gifvit sitt lif till världens försoning, han hade genom uppståndelsen från de döda kraftigt bevisat sig vara Guds son, och genom mångfaldiga uppenbarelser fört apostlarne till tron på uppståndelsen, och att han verkligen var den, som skulle förlossa jordens folk från synd och död samt återföra dem till lif och rättfärdighet.

I vår text omtalas en af Jesu sista uppenbarelser före hans himmelsfärd. Den skedde på ett berg i Galiléen, där Jesus stämt möte med de tolf apostlarne och hela den galiléiska församlingen. Enligt aposteln Paulus berättelser i 1 Kor. 15: 6 hade till detta möte samlats mer än femhundra bröder och troligen voro de omvända kvinnorna ännu flera. Och hvarför skulle vi icke få tänka oss, att jämväl många af barnen som Jesus slutit i sin famn och välsignat, skulle vara med vid detta högtidliga tillfälle?

När den förhärligade frälsaren nalkas den på berget väntande försam-

lingen, gripas alla af glädje och hänförelse. De nedfalla och tillbedja honom, visa honom gudomlig vördnad och ära. Och vi kunna föreställa oss, att frälsaren talar månget tröstens och hugsvalelsens ord till dem alla samt skänker dem sin välsignelse, innan han skiljes ifrån dem. Men liksom det i apostlakretsen hade funnits en tviflande Tomas, så funnos här på berget äfven några, som liknade honom i dystert, tviflande sinnelag. Herren lämnar ingalunda sådana själar. De söka nog sanning och ljus, och genom sin Ande för han dem så småningom till tron. Då viker mörker och tvifvel, och det himmelska ljuset håller sitt segertåg in i deras själar.

Här på berget i Galiléen är det frälsaren uttalar det stora missionsbudet om att alla folk skola göras till hans lärjungar. Det sanningsfrö, som han under sitt jordelif nedlagt i de sinas hjärtan, skulle genom dem fortplantas till jordens alla nationer. Därför bjöd han dem: "Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem till faderns, sonens och den Helige Andes namn, lärande dem att hålla allt det jag har befallt eder!" Äfven dessa härliga ord skulle genom Andens utgjutande på den första pingstdagen göras till en lefvande sanningskraft för de troendes hjärtan. Så småningom börja enskilda Herrens tjänare och slutligen församlingen förstå, att evangelium icke var ämnadt blott för judarne utan att hedningarne därigenom skulle föras till lifsgemenskap med Gud. Paulus och Barnabas samt Johannes Markus voro de första missionärerna, som gingo ut för att göra hednafolk till Jesu lärjungar. Och församlingen i Antiokia var den första församling, som fick nåd att i handling omsätta Jesu ord och utsända missionärer till hedningarne.

Hvarhelst nu evangelium om Jesus förkunnades i världen, där ställdes ock Jesu ord: "Gån ut", som en maning till hvar och en personligen att gå ut från synd och hedendom, från vantro och själfviskhet samt blifva en Jesu lärjunge i sanning. Och samma maning ljuder äfven till eder, som ännu stån i lifvets vår. Jesus manar eder att gå ut och lämna allt hvad syndigt och lågt och uselt och själfviskt som finnes i edert lif. Och frågen I, hvarthän I skolen gå, så är svaret detta: "Gån till den trofasta famn, som så kärleksfullt sträckes mot de små, de svaga och de ringa i denna världen."

Och att lifvet och rättfärdigheten, ljuset och kärleken skola komma till seger i dessa små och svaga, därför borgar frälsaren själf. Han säger nämligen i vår text: "Mig är gifven all makt i himmeln och på jorden." Du svaga barn bör veta, att du har en allsmäktig vän i din frälsare, och till honom får du städse gå för att finna hjälp till seger i alla dina frestelser och strider. Och du behöfver ej irra fjärran bort i världsrymden för att med din tanke söka honom, ty han försäkrar själf i vår text: "Jag är med eder alla dagar intill världens ände." Frälsaren är således mycket nära dig, och han är nära för att hjälpa dig. Ja, han vill bo i hvarje litet barns hjärta och genom sin ande förena sig med vår ande, så att vi varda alldeles ett med honom. Det är på den vägen han för sitt verk till seger i den enskilda människan, och genom dessa enskilda sina tjänare och tjänarinnor till seger i församlingen och i all världen.

Sägen, viljen icke äfven I gå ut för att varda Jesu små vittnen?

J. B. G.

Bättre två än en.

Bernhard stod och väntade med otålighet på att få gå till skolan. "Ack, mamma, om jag finge gå nu!" suckade han, "Karl går just nu förbi."

"Du hittar väl vägen lika bra som Karl, min gosse", sade modern, "nog kan väl du gå ensam."

"Ja, visst kan jag det, men du vet ju mamma, att 'det är bättre två än en'. Tänk, om nu Karl faller, så är det ingen, som kan hjälpa honom upp."

Modern log. Hon förstod, hvad hennes lille pilt menade. Man hade vid morgonbönen läst dessa ord: "Så äro nu två bättre än en. Ty om de falla, skall den ene upprätta den andre; men ve den, som är allena, om han faller och icke har någon, som upprättar honom."

"Godt", sade modern efter ett ögonblicks öfverläggning, "om det är på det viset, så får du väl gå, du kan uträtta mitt ärende i eftermiddag. Men se till, att det icke är du som faller i stället för Karl."

Bernhard kysste sin mamma och ilade så fort han kunde ut genom dörren. Snart hade han upphunnit Karl, och de fortsatte vägen tillsammans. Just när de kommo in på skolgården, stötte Karl sin kamrat i sidan. "Ser du papperet, som hänger på grenen där", sade han, "jag tror bestämdt, att det är konceptet till Thures tema, som han gjorde så mycket väsen för i går. Det blåste säkert ut genom fönstret, när han öppnade det i går, och så fastnade det i grenarna. "Ska vi klättra upp och ta ner det?"

Och Karl klättrade vig som en ekorre upp i trädet. Snart höll han triumferande bladet i handen och ropade: "Jo, det var såsom jag tänkte. Det är rätt åt honom, den högmodige krabaten, som alltid ljuger och spelar kamraterna fula spratt. Jag skulle inte vilja taga hans tema och förstöra det, fastän han i går blängde på mig, som om han trodde att jag gjort det, men jag var riktigt glad, att det kom bort för honom."

"Det var jag med", instämde Bernhard. "Det var en lycklig tanke af honom att öppna fönstret, fastän läraren förbjudit det. Han blir nog fast i dag, när han skall lämna fram sitt tema. Vi säga naturligtvis ingenting om vårt fynd —" här stannade Bernhard plötsligt i sitt tal. Som en blixt rann honom i sinnet det ordet: "Om de falla, skall den ene upprätta den andre." Stodo de icke båda i detta ögonblick nära att falla? Och hvilken varning var det, som hans mamma i dag gaf honom med sig på vägen?

"Hör du, Karl, jag tror ändå, att vi inte bry oss om att göra så", sade han efter en stunds tvekan, "det vore att bära sig lika styggt åt som han brukar göra. Vi vilja gifva honom tillbaka papperet och säga hvar vi hittade det. Visserligen är det vått och smutsigt, men han skall ändå ha tid på sig att skrifva af det, innan tiden är inne att lämna fram det."

Efter några förslag hit och dit afgick Bernhard med segern. De gingo in i klassrummet och gåfvo Thure det räddade papperet. "Jag skulle inte förundra mig, om ni själfva hängt upp det på grenen", — var det ovänliga svar de båda gossarna erhöllo för deras välvilja.

"Jo, det var tacken!" sade Karl till sin kamrat.

"Det gör detsamma", var Bernhards svar, "vi veta i alla fall, att vi inte gjort det, men jag skall tala om för dig att du i dag varit nära att falla."

"Jag? Från trädet? — Visst inte, det aktade jag mig nog för."

Bernhard skrattade. Han visste själf, hvad han menade, och han visste också, att hans mor skulle förstå honom och gilla hvad han gjort.

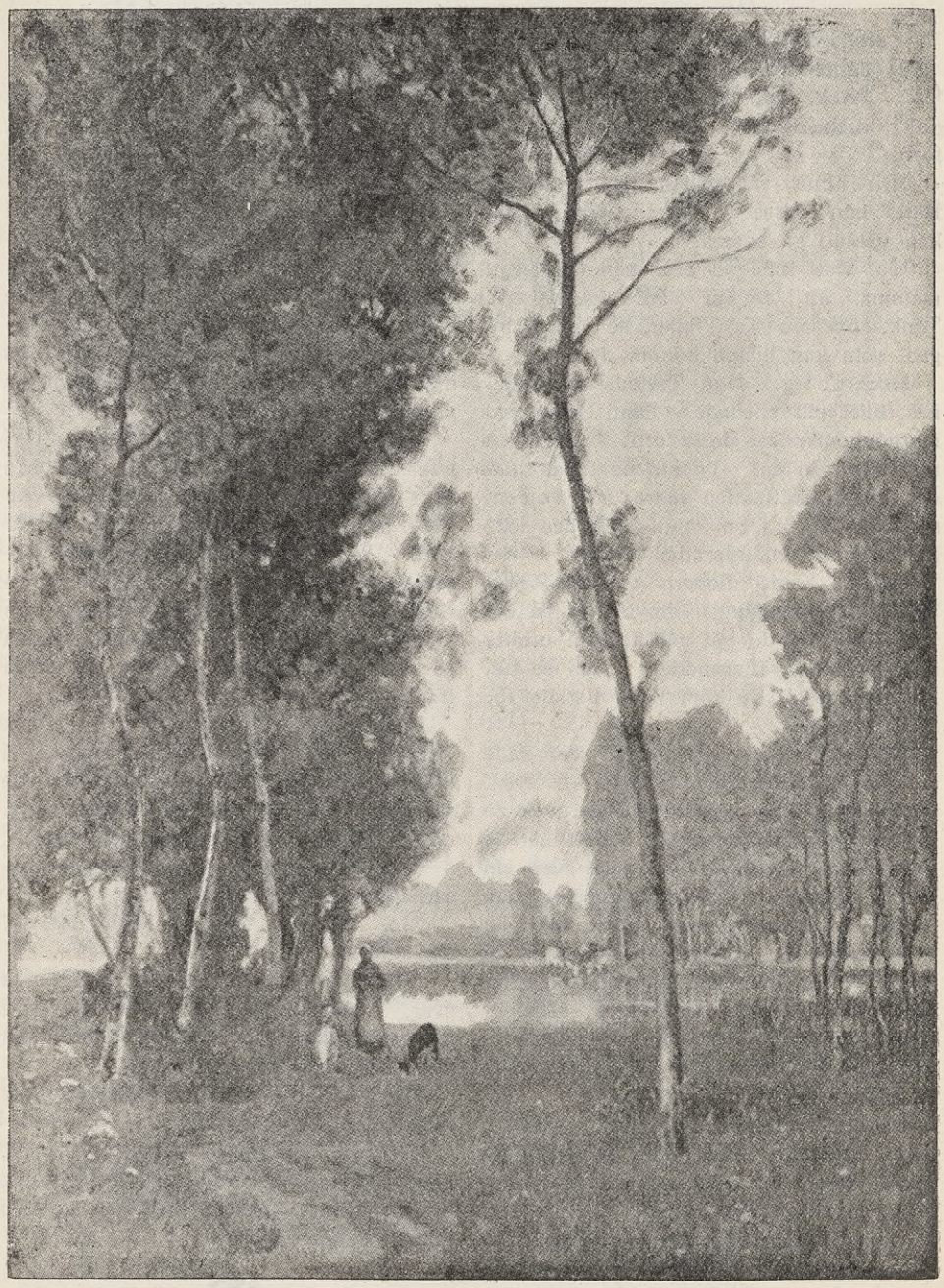

VÅR.

FRÅN JAKTEN.

Vår.

Med teckning.

Frusit ha vi mer än nog:
Kom du varma vår!
Drifvan låg så tung i skog,
Solen, o, så sällan log:
Kom du ljusa vår!

Länge nog vår klara sjö
Gömd af isar låg.
Nu står vår konvaljeö
Klädd i vårens blomstersnö,
Kysst af frigjord våg.

Väna björk vid fjärdens strand,
Hur du doftar nu! — —
Våren kommit till vårt land;
Intet så vårt hjärta band,
Vackra vår, som du.

Aster.

Jungfrun af Orléans.

Med flera teckningar.

(Forts. fr. n:r 24.)

Medan Karl VII genom sina gunstlingar förleddes att förslösa en oersättlig tid, utvecklade den engelske härföraren hertigen af Bedford den största beslutsamhet och kraft. Han tillsatte pålitliga ämbetsmän i Paris, ingick förbund med en mäktig fransk länsherre, hertigen af Burgund, och samlade trupper från alla håll. Snart tågade han med en här af 9,000 man emot fransmännen och slog läger i närheten af ett gammalt kloster. Ändtligen lyckades fosterlandsvännerna förmå Karl VII till handling, och tidigt på morgonen den 15 augusti tågade 7,000 man, anförda af Johanna, emot fienderna. De förr så stridsfärdige engelsmännen höllo sig försiktigt gömda inom sitt starkt befästa läger, och när Johanna sände en härold till hertigen af Bedford för att utmana honom och hans folk till strid utanför lägret, återkom härolden utan svar. Fransmännen med Johanna i spetsen väntade hela dagen förgäfves på att engelsmännen skulle visa sig utanför lägret, och följande dag skyndade Bedford med sin här tillbaka till Paris.

En af jungfruns af Orléans trognaste anhängare La Hire hade med en friskara intagit flera slott och befästa platser i Normandie och var på god väg att i norra Frankrike framkalla en allmän folkresning mot de högmodiga och hatade engelsmännen. Faran var så öfverhängande, att Bedford måste i ilmarscher hasta först till Paris, där han kvarlämnade 2,000 man, och sedan med den öfriga hären till Normandies räddning. Frankrikes hufvudstad skulle nu snart nog varit i fosterlandsvännernas händer, om konung Karl lyssnat till Johannas ord och icke rättat sig efter biskopen af Reims olycksbringande politik.

Sedan konungen en hel vecka legat overksam i Compiègne och det tydligen visade sig, att han fortfarande tänkte föra underhandlingar i stället för krig, infann sig Johanna en dag hos hertigen af Alençon med de orden: "Min ädle hertig, låt edert och andra krigshöfdingars folk göra sig i ordning för uppbrott, ty mig lyster att se Paris på närmare håll än jag hittills gjort." Alençon lydde och med en del af hären lämnade Johanna mot konungens vilja Compiègne och begaf sig till Saint Denis, där hon den 26 augusti höll sitt intåg. Följande dagar företogos några mindre skärmytslingar mot Paris, emedan Johanna ville lära känna dess befästningar och för att kunna bestämma, mot hvilken punkt anfallet skulle ske. Emellertid behöfdes mera krigsfolk, hvarför Alençon begaf sig åter till konungen och förmådde denne att rycka mot Paris med den öfriga delen af sin här. Men framryckandet gick långsamt, och det märktes, att han blott ogärna gaf vika för härens brin-

nande krigslust och fortfarande lyssnade till La Tremouilles och biskopens af Reims fördärfliga råd. Först den 7 september anlände Karl, och redan dagen därpå företog jungfrun af Orléans stormningen af Paris.

Anfallet riktades mot Porte Saint Honoré. Utanverken togos i första anloppet, och soldaterna med Johanna och hennes heliga standar i spetsen störtade fram mot fästningsgrafvarna. Den första passerades utan svårighet, den andra var bredare och full med vatten, och här måste soldaterna stanna för att hämta risknippor och fylla den. Johanna blef under striden sårad af en pil, men sittande på fästningsgrafvens kant ledde hon såväl striden som ock grafvens fyllande. Soldaterna märkte med glädje, huru få fransmän stupade och väntade otåligt på att stormningen skulle börja. Segern syntes äfven denna gång oskiljaktig från den tappra jungfruns standar, och man kan lätt föreställa sig hennes förtviflan, när klockan tio på aftonen befallning kom från kungen, att stormningen genast skulle inställas. Johanna måste med våld bäras bort från löpgrafven och soldaterna följde henne.

(Forts.)

Från jakten.

Med teckning.

Ja, nog minns jag, när jag med bössa på axeln första gången gick ut på jakt. Jag var då en lång och stark sextonårig pojke och såsom alla sextonåringar litet fallen för drömmar om äfventyr och bragder. Inte kunde man precis tänka på ett sammanträffande med varg eller björn i min fredliga hembygd, men i alla fall hade jag tagit med några kulor till den slätborrade fågelbössan, och i medvetandet om att vara vuxen hvilket äfventyr som än kunde möta, kände man sig som en riktig karl.

I den tysta, milsvida skogen skulle jag nu smyga omkring och leta upp dess fredliga invånare. Redan detta kändes litet obehagligt. Hade ett rofdjur med gnistrande ögon kommit emot en och visat tänderna, se det hade varit i min smak men att så här som en eländig stackare gå att smyga sig på intet ondt anande tjädrar och orrar — hu då! Och mycket riktigt! Där ser jag den präktigaste orrtupp inom så kort håll, att jag nästan kunnat sveda hans fjädrar med elden från min mynningsladdare. Men jag sköt honom ej; han var så vacker och ståtlig. Dessutom hade jag smugit mig på honom. Jag sänkte geväret och beslöt mig för att icke blifva jägare utan låta skogens fåglar vara i fred för mig, leka och sjunga och bygga sina bon.

Vår man å teckningen tyckes däremot vara en riktig Esau, som med godt samvete fällt sitt villebråd och bär det med gladt hjärta till hemmet. Vi vilja icke döma honom därför, allra helst som väl ingen skulle hysa några betänkligheter mot att få en bit med af den rara steken.

J. B. G.

Den nya klädningen.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Om man kunde se och höra, hvad som försiggår i andra hem, skulle man ständigt finna människor, hvilka äro i behof af just det arbete, som man själf ej ser någon utväg att få utfördt.

Om fru Paulsson och Märta hade kunnat kasta en blick in i det lilla huset vid Riddargatan, så hade de kunnat bespara sig själfva många tröttsamma steg och invånarne där många sorger.

I ett af dessa små hus bodde en änka med sin unga dotter. Dessa två hade för kort tid sedan lämnat sitt gamla hem och flyttat till staden i hopp att där få mera arbete. De hade för några månader sedan förlorat maken och fadern och måste nu försörja sig med sina händers arbete.

Denna kväll sutto de tysta vid sin torftiga måltid. Deras hjärtan voro fulla af oro och bekymmer för framtiden.

"Vi ha nu varit här nära en månad", sade Henriette, "och jag har haft arbete bara en gång. Jag vet, att frun var belåten med klädningen, som jag sydde åt henne, men då hon sedan reste bort, var hon inte i tillfälle att rekommendera mig åt någon annan."

"Fäll inte modet för det, min flicka", var moderns svar, "vi äro då inte i nöd för tillfället. Vi hafva ännu kläder och föda, låtom oss vara nöjda med det så länge."

"Men tänk så litet penningar vi ha, mamma, och de minska ju för hvarje dag. Jag önskar ju ingenting annat än arbete, så att jag kan förtjäna uppehälle åt dig, lilla mor. Det förekommer mig ibland ganska hårdt, att villiga händer skola nödgas vara overksamma af brist på sysselsyttning, och det gör så ondt i hjärtat, när jag tänker på dig, för mig själf är jag inte orolig."

"Mitt kära barn", svarade modern, "kom ihåg Guds löften. Låt ditt förtroende till honom icke svikta, äfven om det behagar honom att pröfva din tro, därigenom att du får vänta på löftenas uppfyllelse. 'Det är nog, att hvar dag har sin egen plåga.' Menar du, att han, som föder korparna och kläder liljorna på marken, skall glömma att föda och kläda dig och mig?"

"Ack, mamma, jag vet, att jag inte behöfver förtvifla, och det gör mig så ondt att jag genom min otålighet ökar din börda. Jag önskar jag hade så stark tro som du."

"Låt oss bedja Gud styrka bådas vår svaga tro. Det är bäst att gå till den rätta källan, mitt barn, och där hämta tröst."

Sedan aftonmåltiden var slutad, tog änkan fram sin ofta begagnade bibel och läste först ur gamla testamentet berättelsen om profeten Elias, huru korparna förde till honom mat i hans gömställe vid bäcken Kerith och sedan om änkans oljekruka, som aldrig försinade. Därefter läste hon Herrens Jesu egna ord till de sina: "I skolen icke sörja, sägande: hvad skola vi äta, hvad skola vi dricka, och hvarmed skola vi kläda oss? Eder himmelske fader vet, att I behöfven allt detta."

Änkan tillslöt därefter boken, sedan knäböjde hon med sin dotter och bad Herren gifva dem nåd att låta dem erfara sanningen af hans dyrbara löften, samt trofastheten hos den frälsare, som lofvat: "Allt detta skall falla eder till."

Vederkvickta och tröstade gingo mor och dotter därefter till hvila med nytt mod att hoppas på Herrens välsignelse.

* * *

Märta Paulsson var för mycket orolig för att kunna sofva godt. Hon steg upp förr än vanligt, och hennes första ord till modern var en fråga, om denna hvilat ut sig tillräckligt för att kunna gå med henne ut och söka upp en sömmerska.

"Jag mår inte riktigt bra, Märta, men jag vill försöka ännu en gång", svarade hon.

Märta kände sig obeskrifligt tacksam mot sin mor för hennes vänlighet, därför svarade hon: "Kan jag inte hjälpa dig något i stället, mamma?"

Modern såg på klockan. "Det är ännu god tid för dig att hinna gå i skolan", sade hon, "du kunde uträtta ett ärende åt mig hos en fattig kvinna på Riddargatan. Hon har mistat ett barn, och jag har letat ihop några svarta klädningar, som hon kunde begagna åt de andra barnen."

"Kan jag taga dem med mig, mamma?" frågade Märta. (Forts.)

Söndagsskoltext för den 3 Juli:

1 Kon. 12: 16—24.

Tänkespråk: Mjukt svar stillar harm, men hårdt tal väcker vrede. Ordspr. 15: 1.

Upsala 1898, Upsala Nya Tidn. aktieb. tr.